

Arrest

nr. 346 387 van 7 mei 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
 X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
 Rootenstraat 21/18
 3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 september 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 6 februari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Zij worden beiden gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 19 juni 2025.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) verklaart op 22 augustus 2025 ten aanzien van elk van de verzoekers het verzoek kennelijk ongegrond.

De eerste bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij A.R. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Rom en Kosovaars staatsburger. U bent afkomstig uit Plementin. U woonde in Gadime/Kosovo samen met uw echtgenote [R.I.] (O.V. xxx), en uw kinderen [Ed.], [Er.] en [Le.] (allen O.V. xxx). Op 5 juli 2021 had uw oom [X.] een discussie met uw buur [S.L.]. Tijdens deze discussie werd [S.] door [X.] vermoord. Uit vrees voor wraakacties van de familie van [S.L.] verhuisde u dadelijk onder politiebegeleiding met uw gezin naar Plementin. Uit vrees voor wraakacties durfde u in Plementin niet buiten te komen of uw kinderen naar school te sturen. Op 19 september 2023 werd uw zoon [R.Ed.] (O.V. xxx) in Pristina geboren. Op 6 januari 2024 reisde u met uw ouders [R.B.] en [R.S.] (beiden O.V. xxx) naar België. Nadat u uw ouders naar België had begeleid, keerde u op 17 januari 2024 terug naar Plementin/Kosovo. Op 7 februari reisde u met uw echtgenote en kinderen en uw broer [E.] (O.V. xxx) en diens echtgenote [M.E.] (O.V. xxx) naar België waar u op 15 februari 2024, net zoals ouders en broer [E.] en diens echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

In het kader van uw eerste verzoek legde u ter staving van uw identiteit en die van uw echtgenote en kinderen volgende documenten neer: Uw paspoort uitgereikt op 11 september 2019 en geldig tot 10 september 2029, uw identiteitskaart uitgereikt op 19 juli 2019, uw rijbewijs uitgereikt op 26 juli 2019, het paspoort van uw echtgenote uitgereikt op 17 januari 2024 en geldig tot 16 januari 2034, de identiteitskaart van uw echtgenote uitgereikt op 24 augustus 2023, de paspoorten van uw kinderen die allen uitgereikt zijn op 17 januari 2024 en die met uitzondering van die van E. die geldig is tot 16 januari 2027 allen geldig zijn tot 16 januari 2029 en de geboorteaktes van uw kinderen.

Op 19 maart 2024 nam het commissariaat-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van uw verzoek omdat u niet inging op uw uitnodiging tot een persoonlijk onderhoud. Op dezelfde datum nam het CGVS in het kader van het verzoek van uw ouders en broer [E.] en diens echtgenote een weigeringsbeslissing omdat zij niet aannemelijk maakten dat de familie [L.] hen of hun familie in Kosovo in het kader van een bloedwraak zou viseren, zij evenmin aannemelijk maakten dat zij voor (eventuele) problemen met de familie [L.] geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en omdat uit niets bleek dat zij bij een terugkeer naar Kosovo als Rom niet in staat zouden zijn om er een leven uit te bouwen. Op 29 maart 2024 diende u net zoals uw ouders en broer [E.] en diens echtgenote beroep in tegen de beslissingen van het CGVS. Op 24 oktober 2024 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) uw beroep. Op 10 december 2024 bevestigde de RvV de beslissing die het CGVS in het kader van de verzoeken van uw ouders en broer [E.] en diens echtgenote genomen had.

Uw broer [E.] en diens echtgenote dienden op 2 januari 2025 en uw ouders op 3 januari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij herhaalden hierbij allen hun asielmotieven die zij in het kader van hun eerste verzoek hadden opgeworpen.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 6 februari 2025 een **tweede verzoek** om internationale bescherming in. U vreest dat de familie van [S.L.] bij een terugkeer naar Kosovo wraak op u of uw familie zal nemen.

Op 28 februari 2025 nam het CGVS in het kader van het tweede verzoek van uw broer [E.] en diens echtgenote en op 25 maart 2025 CGVS in het kader van het tweede verzoek van uw ouders een beslissing tot nietontvankelijk verzoek. Op 11 maart 2025 gingen uw broer [E.] en diens echtgenote en op 3 april 2025 uw ouders in beroep tegen de beslissingen die door het CGVS in het kader van hun tweede verzoek werd genomen. De beroepsprocedures zijn nog hangende.

Ter staving van uw tweede verzoek legde u volgende documenten neer: kopieën van Kosovaarse gerechtelijke documenten d.d. 8 maart 2023, 21 september 2023 en 25 januari 2024 waarmee u wil aantonen dat uw oom [X.] in Gadime een buurman, [S.L.] vermoordde en hij hiervoor in een gevangenis werd opgesloten en een usb met hierop twee video's waarop een huis, mensen en politieagenten en een videoreportage aangaande de dood van [S.L.] te zien zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient opgemerkt te worden dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw vader, [R.B.]. In het kader van het door hem ingediende eerste verzoek om internationale bescherming werd er door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omdat uw vader niet aannemelijk maakte dat de familie [L.] hen of uw familie in Kosovo in het kader van een bloedwraak zou viseren, hij evenmin aannemelijk maakte dat hij voor (eventuele) problemen met de familie [L.] geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en omdat uit niets bleek dat hij bij een terugkeer naar Kosovo als Rom niet in staat zouden zijn om er een leven uit te bouwen. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw verzoek naar diezelfde verklaringen verwijst die uw vader reeds aanhaalde in zijn verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van uw verzoek op te heffen. Integendeel, dat u niet gevisieerd wordt in de bloedwraak wordt bevestigd door tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw echtgenote.

Zo verklaarde u dat u na uw verhuis naar Plementin, waar u ongeveer drie jaren woonde, geen problemen meer kende die te maken hadden met de moord op [S.L.] (CGVS, p. 3 en p. 8) en dat u enkel via geruchten vernam dat de familie [L.] niet wou dat u opnieuw naar de gemeente Ghadime of Lipjan zou terugkeren (CGVS, p. 8). U schreef uw kinderen wel niet in op school uit angst voor de wraak van de familie [L.] (CGVS, p. 9). Uw echtgenote daarentegen legde compleet andere verklaringen af. Zo verklaarde zij voor de DVZ dat zij jullie zoon op school had ingeschreven maar dat hij stopte met naar school te gaan toen zij zag dat jullie zoon achtervolgd werd (CGVS-vragenlijst [I.] 1e verzoek; opgemaakt door de DVZ d.d. 26/02/2024). Na confrontatie verklaarde u plotseling dat u uw zoon wel op een school had ingeschreven en herhaalde u dat uw zoon niet naar school durfde te laten gaan (CGVS, p. 9). Uw echtgenote, geconfronteerd met haar verklaringen voor de DVZ verklaarde plots dat ze voor de DVZ nooit gezegd heeft dat jullie zoon achtervolgd werd (CGVS [I.] p.6). Een louter herhalen of ontkennen van een verklaring is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden en evenzeer geen uitleg voor het feit dat u verklaarde dat jullie geen problemen meer hebben gekend maar uw echtgenote verklaarde dat uw zoon achtervolgd werd..

Wat er ook van zij, ook u heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor uw problemen met de familie [L.], of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Kosovo, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Kosovo voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een verzoeker om internationale bescherming, dient aangetoond te worden dat de verzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Hierbij dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de politie wel degelijk optrad. Zo kwam de politie vlak na de moord op [S.] tussen beide om u en uw familie tegen de familie [L.] te beschermen en werden jullie onder politiebegeleiding naar Plementin gebracht (CGVS, p. 7). Voorts verklaarde u dat u voor het aanvragen van documenten voor uw kinderen in Pristina of in de gemeente Ferisay de politie belde en de politie u dan naar deze plaatsen begeleidde (CGVS, p. 9). Uit voorgaande bevindingen blijkt dat de autoriteiten in Kosovo wel degelijk bereid en in staat zijn om op te treden. U, die zelf nooit problemen gekend heeft met Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 6), erkende ook zelf dat u bij eventuele problemen bij terugkeer naar Kosovo zou kunnen rekenen op de hulp van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 9). Dat u hierbij de kanttekening maakte dat de politie bij een oproep wel ter plaatse zou komen maar zij dan nadien weer zouden weggaan (CGVS, p. 9), betekent op zich niet dat er geen afdoende bescherming voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Hierbij kan nog toegevoegd worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Kosovo – m.u.v. Noord-Kosovo, waar door het massale ontslag van etnisch Servische politieagenten en rechters, procureurs en ander gerechtelijk personeel ten gevolge van hernieuwde spanningen tussen de Servische en de Albanese gemeenschap een

veiligheidsvacuüm is ontstaan en de toegang tot justitie sterk beperkt is geworden - maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn. De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. Dit wordt verder gestimuleerd doordat de KP het voorbije decennium tevens bijzonder proactief is geweest in het creëren en onderhouden van lokale samenwerkingsverbanden met alle verschillende gemeenschappen en minderheden (community policing-strategie). De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo (Police Inspectorate Kosovo, PIK) en de Ombudsdienst (Ombudsperson Institution Kosovo, OIK). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Naast de KP en internationale politietroepen EULEX is KFOR (Kosovo Force) de derde binnenlandse veiligheidsdienst die bescherming biedt aan burgers en dit in de rol van third responder. Met de aanname van een Rule of Law Strategy for 2021-2026 en een bijhorend actieplan werd een belangrijke stap gezet in de versterking van het gerecht. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en nietgouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo.

Er kan tot slot nog op gewezen worden dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo anno 2023 als overwegend stabiel en kalm omschreven wordt. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Er kan al meerdere jaren niet meer gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan nog benadrukt worden dat uit niets blijkt dat u niet in staat zou zijn om bij terugkeer naar Kosovo een leven uit te bouwen voor u en uw familie. Zo werkte u tijdens uw verblijf in Plementin af en toe met uw vader als metaalbewerker (CGVS, p. 5), genoot u er een maandelijks uitkering van 150 euro, verbleef u er met uw gezin bij uw schoonbroer [Er.] waarmee u heden nog steeds contact heeft (CGVS, p. 5) en krijgt u hier in België financiële steun van twee tantes langs vaderskant en van één tante en ooms langs moederskant (CGVS, p. 5). Verder verklaarde uw echtgenote dat jullie bij een terugkeer naar Kosovo opnieuw, zij het niet voor de rest van jullie leven, bij uw schoonbroer [Er.] terecht zouden kunnen (CGVS [I.], p. 6). Uit voorgaande vaststellingen kan dan ook niet opgemaakt worden dat u bij terugkeer naar Kosovo levensomstandigheden zouden kennen die gelijkgesteld kunnen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Ten overvloede kan nog gewezen worden op de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo._algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) die aantoont dat heel wat RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo zich in een

moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. deze gemeenschappen (bv. ook de algemene precaire economische toestand in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of RAE-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Kosovaarse overheid respecteert evenwel de rechten van de etnische minderheden en de regering heeft zich gewijd aan een uitvoerige bescherming van minderheden. Via opeenvolgende strategieën en bijbehorende actieplannen tracht ze de toestand en de re-integratie van de RAE in Kosovo te verbeteren. Ofschoon meer aandacht dient uit te gaan naar de concrete implementatie ervan, werd dankzij diverse initiatieven toch reeds vooruitgang geboekt op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en registratie. In 2022 heeft de Kosovaarse regering de Strategy for the Advancement of the Rights of the Roma and Ashkali communities 2022-2026 aangenomen, samen met het bijbehorend Actieplan 2022-2024, die gericht zijn op een verdere verbetering van de rechten van deze gemeenschappen in diverse domeinen. Om de implementering en de efficiëntie van de beleidsplannen in verband met de RAE in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. In de loop van 2018 en 2019 heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van lokale initiatieven, samenwerkingsverbanden en synergieën in meerdere gemeenten met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. Het betreft hier onder meer initiatieven in verband met huisvesting, energievoorzieningen, onderwijs, waaronder versterking van onderwijscapaciteiten voor kinderen uit deze minderheidsgroepen. Sinds januari 2021 is de tweede fase van het ROMACTED-steunprogramma van start gegaan. Intussen is er ook een Nationaal Platform voor Bescherming tegen Discriminatie voor de RAE-gemeenschappen opgericht, dat RAE kunnen gebruiken om gevallen van discriminatie te melden. Tevens zijn er in Kosovo meerdere ngo's actief die opkomen voor de rechten en integratie van RAE.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen alle omstandigheden in overweging te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze evenmin ombuigen. Aan de identiteit en nationaliteit van u, uw echtgenote en kinderen en dat uw oom [X.] in Gadime uw buurman [S.L.] vermoordde en hij hiervoor in een gevangenis werd opgesloten, wordt in deze beslissing immers niet getwijfeld.

Gelet op hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

De tweede bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster I.R. luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u etnisch Rom en Kosovaars staatsburger. U bent afkomstig uit Plementin. U woonde in Gadime/Kosovo samen met uw echtgenoot [R.A.] (O.V. xxx), en uw kinderen [Ed.], [Er.] en [Le.] (allen O.V. xxx). Op 5 juli 2021 had [X.], de oom van uw echtgenoot, een discussie met uw buur [S.L.]. Tijdens deze discussie werd [S.] door [X.] vermoord. Uit vrees voor wraakacties van de familie van [S.L.] verhuisde u dadelijk onder politiebegeleiding met uw gezin naar Plementin. Uit vrees voor wraakacties durfde u in Plementin niet buiten te komen of uw kinderen naar school te sturen. Op 19 september 2023 werd uw zoon [R.Ed.] (O.V. xxx) in Pristina geboren. Op 6 januari 2024 reisde uw echtgenoot met uw schoonouders [R.B.] en [R.S.] (beiden O.V. xxx) naar België. Nadien keerde uw echtgenoot op 17 januari 2024 terug naar Plementin/Kosovo. Op 7 februari reisde u met uw echtgenoot en kinderen en uw schoonbroer [E.] (O.V. xxx) en diens echtgenote [M.E.] (O.V. xxx) naar België waar u op 15 februari 2024, net zoals schoonouders en schoonbroer [E.] en diens echtgenote een eerste verzoek om internationale bescherming indiende.

Op 19 maart 2024 nam het commissariaat-generaal een beslissing tot beëindiging van de behandeling van uw verzoek omdat u niet inging op uw uitnodiging tot een persoonlijk onderhoud. Op dezelfde datum nam het CGVS in het kader van het verzoek van uw schoonouders en schoonbroer [E.] en diens echtgenote een weigeringsbeslissing omdat zij niet aannemelijk maakten dat de familie [L.] hen of hun familie in Kosovo in het kader van een bloedwraak zou viseren, zij evenmin aannemelijk maakten dat zij voor (eventuele) problemen met de familie [L.] geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en omdat uit niets bleek dat zij bij een terugkeer naar Kosovo als Rom niet in staat zouden zijn om er een leven uit te bouwen. Op 29 maart 2024 diende u net zoals uw schoonouders en schoonbroer [E.] en diens echtgenote beroep in tegen de beslissingen van het CGVS. Op 24 oktober 2024 verwierp de RvV uw beroep. Op 10 december 2024 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de beslissing die het CGVS in het kader van de verzoeken van uw schoonouders en schoonbroer [E.] en diens echtgenote genomen had.

Uw schoonbroer [E.] en diens echtgenote dienden op 2 januari 2025 en uw schoonouders op 3 januari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Zij herhaalden hierbij allen hun asielmotieven die zij in het kader van hun eerste verzoek hadden opgeworpen.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 6 februari 2025 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat de familie van [S.L.] bij een terugkeer naar Kosovo wraak op u of uw familie zal nemen.

Op 28 februari 2025 nam het CGVS in het kader van het tweede verzoek van [E.] en diens echtgenote en op 25 maart 2025 CGVS in het kader van het tweede verzoek van uw schoonouders een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek. Op 11 maart 2025 gingen [E.] en diens echtgenote en op 3 april 2025 uw schoonouders in beroep tegen de beslissingen die door het CGVS in het kader van hun tweede verzoek werd genomen. De beroepsprocedures zijn nog hangende.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 12 mei 2024 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na onderzoek van uw verklaringen en alle elementen in uw administratieve dossier dient voorts vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw verzoek om internationale bescherming baseert op dezelfde motieven die werden aangehaald door uw echtgenoot. In het kader van zijn verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

Derhalve is ook uw verzoek kennelijk ongegrond.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.”

2. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), en van het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Zij halen tevens een kennelijke beoordelingsfout aan.

Verzoekers herhalen dat zij zijn verwikkeld in een bloedwraakkwestie. Zij geven hierbij aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Vooreerst klagen zij aan dat het CGVS hun verzoek heeft gelieerd aan dat van verzoekers vader, in plaats van hun verzoek afzonderlijk te beoordelen. Zij wijzen erop dat zij doorleefde verklaringen hebben afgelegd.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden, repliceren verzoekers dat zij genoeg andere verklaringen hebben afgelegd die wel overtuigend zijn. Die “*ene tegenstrijdigheid*” zou voorts berusten op een misverstand met de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ).

Verder menen verzoekers dat onvoldoende rekening werd gehouden met de door hen bijgebrachte stukken, waaruit naar eigen zeggen kan worden afgeleid dat hun feitenrelaas correct is.

Tot slot betogen verzoekers dat de bescherming in Kosovo tegen eventuele represailles louter theoretisch is en nooit afdoende.

3. Aanvullende nota

Verzoekers maken op 5 maart 2026 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, met daarbij gevoegd een schrijven van 6 december 2025 van hun Kosovaarse advocaat alsook een bijhorende vertaling naar het Engels.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Beoordeling van de zaak

5.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende

partijen deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

5.2. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt als volgt:

“§1. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien: [...]

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3;

[...]

“§2. In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.

§3. De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. [...]”

De Raad duidt erop dat Kosovo bij koninklijk besluit van 3 december 2025 opnieuw wordt vastgesteld als veilig land van herkomst (BS 15 december 2025, nr. 93598 e.v.).

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memories van toelichting bij de wetsontwerpen die tot deze wet hebben geleid, volgt dat een individueel en inhoudelijk onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land van herkomst in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van deze wet, aanwezig is of bestaat en er bijgevolg geen nood is aan internationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is uit een van deze veilige landen van herkomst wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, in casu Kosovo, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk wordt vervolgd of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden (*Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116; *Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 1825/3, p. 6-7).

5.3. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekers geen dergelijke elementen bijbrengen.

5.4. De commissaris-generaal stelt vooreerst op correcte wijze vast dat verzoeker zijn beschermings-verzoek steunt op de motieven die zijn vader B.R. in het kader van zijn beschermingsverzoek heeft aangevoerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat verzoeker, net zoals zijn vader B.R., Kosovo zou hebben verlaten uit vrees voor represailles omwille van de bloedwraakkwestie met de familie L.: *“het probleem [is] begonnen toen mijn oom die moord heeft gepleegd”* (NPO A., p. 7) en *“In geval van terugkeer naar Kosovo vrees ik dat als wij elkaar ooit tegenkomen zij mij of mijn familie zouden vermoorden”* (NPO A., p. 8). Ook verzoekster verwijst naar deze bloedwraakkwestie als reden van vertrek: *“De reden waarom wij naar hier zijn gekomen is omdat de oom van mijn echtgenoot iemand heeft vermoord (...)”* (NPO I., p. 5).

De commissaris-generaal verwijst bijgevolg terecht naar wat in het kader van het beschermingsverzoek van B.R. geoordeeld werd, met name: *“In het kader van het door hem ingediende eerste verzoek om internationale bescherming werd er door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omdat uw vader niet aannemelijk maakte dat de familie [L.] hen of uw familie in Kosovo in het kader van een bloedwraak zou viseren, hij evenmin aannemelijk maakte dat hij voor (eventuele) problemen met de familie [L.] geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige autoriteiten en omdat uit niets bleek dat hij bij een terugkeer naar Kosovo als Rom niet in staat zouden zijn om er een leven uit te bouwen. Deze beslissing werd in beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd.”* De commissaris-generaal stelt hierbij terdege: *“Het gegeven dat u naar aanleiding van uw verzoek naar diezelfde verklaringen verwijst die uw vader reeds aanhaalde in zijn verzoek, is op zich niet van aard om de gedane vaststellingen van het CGVS in het kader van uw verzoek op te heffen. Integendeel, dat u niet geviseerd wordt in de bloedwraak wordt bevestigd door tegenstrijdige verklaringen tussen u en uw echtgenote.”*

Verzoekers houden voor dat er geen individueel onderzoek van hun beschermingsverzoeken blijkt nu het CGVS hun verzoeken lieert aan die van verzoekers vader, maar zij kunnen op dit punt niet worden gevolgd. Uit een loutere verwijzing naar het eerdere oordeel van het CGVS en de Raad in arrest nr. 318 223 van 10 december 2024 inzake hun (schoon)vader, kan vooreerst geenszins worden afgeleid dat het CGVS de problemen van verzoekers niet of niet afdoende zou hebben onderzocht. De commissaris-generaal kan, om zich een juist beeld te vormen van de situatie waarin de vreemdeling zich bevindt op het tijdstip van de beoordeling van de asielaanvraag, alle objectieve gegevens onderzoeken die hij nodig heeft om zijn beslissing te kunnen nemen. Bij de beoordeling van de zaak houdt hij rekening met en zijn onderzoek behelst alle feitelijke elementen, ook deze die resulteren uit de verklaringen van en de beslissingen inzake familieleden.

Het CGVS onderzocht blijkens de inhoud van de bestreden beslissingen weldegelijk of verzoekers elementen hebben aangevoerd die een ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling gedaan door zowel het CGVS als de Raad ten aanzien van hun (schoon)vader. In casu is gebleken dat verzoekers geen andere motieven inriepen dan deze waarop hun (schoon)vader zich beriep. Het enkele gegeven dat zij hierover eigen verklaringen hebben afgelegd en meedeelden dat zij sindsdien een ondergedoken leven zouden hebben geleid, doet hieraan geen afbreuk. Daarbij heeft de commissaris-generaal hun eigen verklaringen wel degelijk mee in rekening gebracht en stelde hij hierbij zelfs vast dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd (infra).

De commissaris-generaal heeft bijgevolg niet onzorgvuldig gehandeld door te verwijzen naar zowel zijn eerdere beslissing als naar het oordeel van de Raad met betrekking tot hun (schoon)vader.

5.5. Zoals gesteld, legden verzoekers tegenstrijdige verklaringen af over de verwikkelingen die deze bloedwraak voor hen concreet inhield. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Zo verklaarde u dat u na uw verhuis naar Plementin, waar u ongeveer drie jaren woonde, geen problemen meer kende die te maken hadden met de moord op [S.L.] (CGVS, p. 3 en p. 8) en dat u enkel via geruchten vernam dat de familie [L.] niet wou dat u opnieuw naar de gemeente Ghadime of Lipjan zou terugkeren (CGVS, p. 8). U schreef uw kinderen wel niet in op school uit angst voor de wraak van de familie [L.] (CGVS, p. 9). Uw echtgenote daarentegen legde compleet andere verklaringen af. Zo verklaarde zij voor de DVZ dat zij jullie zoon op school had ingeschreven maar dat hij stopte met naar school te gaan toen zij zag dat jullie zoon achtervolgd werd (CGVS-vragenlijst [I.] 1e verzoek; opgemaakt door de DVZ d.d. 26/02/2024). Na confrontatie verklaarde u plotseling dat u uw zoon wel op een school had ingeschreven en herhaalde u dat uw zoon niet naar school durfde te laten gaan (CGVS, p. 9). Uw echtgenote, geconfronteerd met haar verklaringen voor de DVZ verklaarde plots dat ze voor de DVZ nooit gezegd heeft dat jullie zoon achtervolgd werd (CGVS [I.] p.6). Een louter herhalen of ontkennen van een verklaring is echter geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheden en evenzeer geen uitleg voor het feit dat u verklaarde dat jullie geen problemen meer hebben gekend maar uw echtgenote verklaarde dat uw zoon achtervolgd werd.”*

Verzoekers menen in het verzoekschrift dat voormelde tegenstrijdigheden kunnen worden verschoond door het gegeven dat zij voldoende andere verklaringen aflegden die wel voldoende overtuigend zijn, maar laten na op concrete wijze aan te duiden welke deze overige verklaringen dan zijn. Verder doet het gegeven dat verzoekers coherente en gedetailleerde verklaringen afleggen over bepaalde andere elementen van het gezamenlijk voorgehouden relaas, geen afbreuk aan het gegeven dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over kernaspecten ervan.

Verzoekers wijten die “ene” tegenstrijdigheid aan een misverstand met de tolk op de DVZ: verzoekster bedoelde dat haar zoon niet naar school was gegaan om reden van ‘vervolgingen’ door de familie L., en niet omdat hij ‘achtervolgd’ werd. Zij kunnen echter allerminst worden gevolgd.

Vooreerst blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Albanees aan verzoekster werd voorgelezen en dat zij dit ondertekend heeft waarbij zij uitdrukkelijk verklaarde dat alle bovenstaande verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (vragenlijst CGVS 26 februari 2024, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoekster mag bewijzen dat wat in het verslag werd neergeschreven op een andere manier door haar werd gezegd. Zij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoekster er niet in haar beweringen dienaangaande hard te maken. Door louter aan te geven dat er een misverstand was met de tolk bij de DVZ, toont verzoekster niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Verzoekster maakte evenmin gewag van enig tolk- of taalprobleem. Op het CGVS geconfronteerd met haar verklaringen afgelegd op de DVZ, verklaarde zij overigens enkel dat zij nooit heeft gezegd dat hun zoon achtervolgd werd (NPO, p. 6). Nergens gaf zij toen aan dat zij problemen kende met de tolk op de DVZ. De Raad leest in de CGVS-vragenlijst: *“Ik had mijn zoon ingeschreven op school, maar eens ik zag dat we achtervolgd werden stopten we met zijn school.”* Verzoeksters verklaringen waren duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. In het verzoekschrift simpelweg stellen dat zij bedoelde dat haar zoon niet naar school

was gegaan om reden van 'vervolgingen' door de familie L., is niet meer dan een poging van verzoekers om te trachten de in de bestreden beslissingen vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren. Verzoekers' poging tot het bijsturen van deze tegenstrijdigheid door deze a posteriori te laten samenvloeien in een nieuwe verklaring is duidelijk na reflectie over de bestreden beslissingen tot stand gekomen en kan derhalve niet worden aangenomen.

Verzoekers gaan er met voormelde uitleg overigens aan voorbij dat verzoeker oorspronkelijk aangaf dat de kinderen niet op school waren ingeschreven, terwijl verzoekster wel verklaarde dat hun zoon op school was ingeschreven.

Verzoekers komen in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in hun eerdere verklaringen, en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, wat op zich, mede gelet op de voorgaande vaststellingen, geenszins als een dienstig verweer tegen de voormelde motieven uit de bestreden beslissingen kan worden beschouwd.

5.6. De Raad wijst er verder op dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. Bovendien kan conform artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet enkel uitgaan van of worden veroorzaakt door niet-overheidsactoren *"indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in § 2 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade"*.

Wat betreft de bescherming die verzoekers kunnen genieten, merkt de Raad op dat de actoren van bescherming, zoals gedefinieerd in artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, niet alleen het vermogen, maar ook de wil moeten hebben om de betrokken verzoeker te beschermen tegen de vervolging of ernstige schade waaraan hij wordt blootgesteld. Bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet kan immers alleen worden geboden door de Staat, of partijen of organisaties met inbegrip van internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, mits zij bereid en in staat zijn bescherming te bieden overeenkomstig het tweede lid. Deze bescherming moet doeltreffend en van niet-tijdelijke aard zijn en wordt in het algemeen geboden wanneer de bedoelde actoren redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

In deze haalt de commissaris-generaal terecht aan dat verzoekers niet aannemelijk maken dat zij voor de door hen aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Uit de landeninformatie waarnaar in de bestreden beslissingen op omstandige wijze naar wordt verwezen, blijkt immers dat in Kosovo nationale beschermingsmogelijkheden voorhanden en beschikbaar zijn. Kosovo kent een beschermingssysteem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen en dat alle Kosovaarse burger, inclusief alle etnische groepen, in het algemeen hiertoe toegang hebben. Er blijkt bijgevolg dat er in Kosovo redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissingen motiveert de commissaris-generaal hierover correct als volgt: *"Hierbij kan nog toegevoegd worden dat uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Kosovo Algemene Situatie van 6 januari 2025, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_kosovo_algemene_situatie_20250106.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat in Kosovo – m.u.v. Noord-Kosovo, waar door het massale ontslag van etnisch Servische politieagenten en rechters, procureurs en ander gerechtelijk personeel ten gevolge van hernieuwde spanningen tussen de Servische en de Albanese gemeenschap een veiligheidsvacuüm is ontstaan en de toegang tot justitie sterk beperkt is geworden - maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Kosovaarse autoriteiten voor alle etnische*

groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een openbaar en eerlijk proces, het recht op een advocaat, het recht op getuigen en het recht om in beroep te gaan, zijn formeel verworven en worden gerespecteerd. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Kosovo aanwezig zijn. De informatie maakt verder duidelijk dat, wanneer de Kosovaarse Politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gebracht, ze op afdoende wijze actie onderneemt. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie en los van enige inmenging behandeld. Elke burger van Kosovo kan zich indien nodig in vertrouwen wenden tot de Kosovaarse politie. De verbeterde functionering en de multi-etnische samenstelling van de KP hebben geleid tot een groeiend vertrouwen van de bevolking in het werk van de politie. Dit wordt verder gestimuleerd doordat de KP het voorbije decennium tevens bijzonder proactief is geweest in het creëren en onderhouden van lokale samenwerkingsverbanden met alle verschillende gemeenschappen en minderheden (community policing-strategie). De rechtsgang in Kosovo biedt, ondanks de inspanningen die nog geleverd moeten worden, in het algemeen, en ook voor minderheden, de nodige rechtsbescherming. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Kosovaarse politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan bij het politie-inspectoraat van Kosovo (Police Inspectorate Kosovo, PIK) en de Ombudsdienst (Ombudsperson Institution Kosovo, OIK). Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. EULEX behoudt tevens een speciale politievertegenwoordiging in Kosovo met de bedoeling de rol van second security responder te blijven opnemen. Naast de KP en internationale politietroepen EULEX is KFOR (Kosovo Force) de derde binnenlandse veiligheidsdienst die bescherming biedt aan burgers en dit in de rol van third responder. Met de aanname van een Rule of Law Strategy for 2021-2026 en een bijhorend actieplan werd een belangrijke stap gezet in de versterking van het gerecht. Er kan tot slot nog op gewezen worden dat meerdere lokale en internationale gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties toezien op de naleving van de mensenrechten in Kosovo.

Er kan tot slot nog op gewezen worden dat de algemene veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo anno 2023 als overwegend stabiel en kalm omschreven wordt. In het algemeen bestaan er geen veiligheidsrisico's voor RAE om terug te keren naar Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Er kan al meerdere jaren niet meer gesproken worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet."

Het gegeven dat hervormingen en verbeteringen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, doet hieraan geen afbreuk. Dat er nog ruimte is voor verbetering, betekent immers niet dat de Kosovaarse autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om bescherming te bieden. De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400). Absolute bescherming kan overigens door geen enkele rechtsstaat worden geboden, maar de aanwezigheid van redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade volstaat. Verzoekers lijken hieraan voorbij te gaan in het verzoekschrift.

Verzoekers brengen geen informatie bij die hier anders over doet denken, zodat de bevindingen hierover in de bestreden beslissingen gehandhaafd blijven.

Er kan dus wel degelijk worden besloten dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de Kosovaarse autoriteiten aan hun onderdanen voldoende bescherming bieden en redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet alsook dat zij ook bereid en in staat zijn deze bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet te bieden en dat verzoekers zich, zo nodig en zo zij

daartoe de nodige pogingen zouden ondernemen, toegang kunnen verschaffen tot dergelijke daadwerkelijke en beschikbare bescherming.

De Raad onderstreept bovendien dat de vaststellingen in de bestreden beslissingen omtrent de beschermingsmaatregelen die worden genomen door de Kosovaarse overheden bevestiging vinden in het feit dat Kosovo opnieuw werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het koninklijk besluit van 3 december 2025 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst.

Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming wordt geboden tegen vervolging of mishandeling door middel van:

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het EVRM, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2 van het EVRM zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulementbeginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schendingen van voornoemde rechten en vrijheden.

Het is bijgevolg aan verzoekers om in hun specifieke situatie aannemelijk te maken dat zij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming hebben uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in hun individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hen niet kan worden verwacht dat zij zich tot de Kosovaarse overheden wenden om bescherming te vragen. Zij moeten aantonen dat in hun individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is dan wel dat niet redelijkerwijze van hen kan worden verwacht dat zij zich wenden tot de Kosovaarse overheid voor bescherming. Verzoekers blijven hiertoe echter in gebreke.

Uit hun verklaringen blijkt immers dat de politie wel degelijk optrad. De commissaris-generaal motiveert terdege: *“Zo kwam de politie vlak na de moord op [S.] tussen beide om u en uw familie tegen de familie [L.] te beschermen en werden jullie onder politiebegeleiding naar Plementin gebracht (CGVS, p. 7). Voorts verklaarde u dat u voor het aanvragen van documenten voor uw kinderen in Pristina of in de gemeente Ferisay de politie belde en de politie u dan naar deze plaatsen begeleidde (CGVS, p. 9). Uit voorgaande bevindingen blijkt dat de autoriteiten in Kosovo wel degelijk bereid en in staat zijn om op te treden. U, die zelf nooit problemen gekend heeft met Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 6), erkende ook zelf dat u bij eventuele problemen bij terugkeer naar Kosovo zou kunnen rekenen op de hulp van de Kosovaarse autoriteiten (CGVS, p. 9). Dat u hierbij de kanttekening maakte dat de politie bij een oproep wel ter plaatse zou komen maar zij dan nadien weer zouden weggaan (CGVS, p. 9), betekent op zich niet dat er geen afdoende bescherming voorhanden zou zijn. Afdoende politiebescherming houdt immers niet in dat een agent voor uw lijfbehoud en persoonlijke individuele bescherming wordt toegewezen, maar wel dat de personen die u belagen eventueel worden gearresteerd en vervolgd.”*

Door louter te herhalen dat verschillende verzoeningspogingen op niets uitdraaiden en zij binnenshuis dienden te leven, doen zij aan voorgaande geen afbreuk. De Raad wijst erop dat politiebescherming geen persoonlijke en individuele bescherming inhoudt en herinnert eraan dat de bescherming van de nationale overheid niet absoluut moet zijn en geen resultaatsverbintenis inhoudt, maar daadwerkelijk dient te zijn en dient in te houden dat de personen die hen belagen eventueel worden gearresteerd of vervolgd. Verzoekers tonen niet aan dat de door de Kosovaarse autoriteiten gegeven bescherming hier niet aan zou voldoen en zij hen geen bescherming zouden kunnen of willen bieden.

5.7. Verzoekers voeren voorts aan dat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met de door hen bijgebrachte stukken. Zij verwijzen hierbij naar de gerechtelijke documenten die de moord op S.L. aantonen alsook een USB met daarop videoreportages, o.a. van toen verzoekers gezin onder politiebegeleiding uit hun woning werd geëvacueerd en ondergebracht in een woning in een ander dorp. De commissaris-generaal stelt nochtans terdege dat niet wordt betwijfeld dat verzoekers oom X. zijn buurman S.L. vermoordde en hiervoor in de gevangenis werd opgesloten. Zoals hoger is gebleken, maken verzoekers echter niet aannemelijk dat zij omwille van dit incident op heden door de familie L. in het kader van een bloedwraak gevisieerd worden en hun familie persoonlijk het voorwerp uitmaakt van vergeldingsmaatregelen door de familie L. Evenmin maken zij aannemelijk dat zij in geval van eventuele problemen met de familie L. bij terugkeer naar Kosovo, geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De Raad kwam tot dezelfde conclusie met betrekking tot de vader van

verzoeker, zowel in het kader van zijn eerste als zijn tweede beschermingsverzoek zoals blijkt uit respectievelijk arrest nr. 318 223 van 10 december 2024 en arrest nr. 346 388 van 7 mei 2026. Daarnaast werd ook met betrekking tot de broer van verzoeker dezelfde conclusie bereikt, zoals blijkt uit voormeld arrest nr. 318 223 en arrest nr. 336 994 van 2 december 2025, uitgesproken in het kader van zijn tweede beschermingsverzoek.

Bij aanvullende nota brengen verzoekers nog een brief bij van hun Kosovaarse advocaat, waarin hij een chronologie uiteenzet en onder verwijzing naar volgende stukken toelicht dat de familie L. nog steeds een potentieel risico kan vormen voor het leven van de familie R. In de aanvullende nota worden deze als volgt vertaald:

"1. Uitspraak van de Rechtbank van Eerste Aanleg in Pristina. Afdeling Zware Misdrijven.

Zaaknummer PKR. Nr. 76/2023,

Dossiernummer 2021:161298, gedateerd 8 maart 2023. Documentnummer 04058298

(...)

2. Onroerendgoedbelastingaanslag met nummer 334571870, gedateerd 15 januari 2025, uitgegeven op naam van [B.X.R.].

3. Ontvangstbewijs met nummer CA2512015MY6EQPP, gedateerd 19 december 2025.

4. Certificaat van vastgestelde waarde, met belastingnummer 21314293, gedateerd 15 januari 2025, voor perceel P-71409028-01022-0

5. Certificaat van vastgestelde waarde, met belastingnummer 21314293, gedateerd 15 januari 2025, voor de gezinswoning.

6. Specificatie van belastingverplichtingen, gedateerd 19 december 2025

7. Bewijs van onroerendgoedbelasting, nr. 827, gedateerd 19 december 2025, afgegeven op naam van [B.R.].

(...)

8. Woonplaatsverklaring, serienummer BI06716662. Uitgegeven door het Ministerie van Binnenlandse Zaken van de Republiek Kosovo, gedateerd 19 december 2025."

Het eerste document waarnaar de Kosovaarse advocaat verwijst, betreft het gerechtelijk document dat verzoekers reeds eerder aan het CGVS hebben bezorgd (AD CGVS, map met documenten, stuk 8) en werd hoger besproken. De Raad stipt hierbij opnieuw aan dat niet in twijfel wordt getrokken dat verzoekers oom X. zijn buurman S.L. heeft gedood.

De overige stukken worden niet bijgevoegd, noch bevinden zij zich in het administratief dossier. De Raad kan de inhoud ervan dus niet verifiëren. De enkele mededeling van hun Kosovaarse advocaat dat de familie L. nog steeds een potentieel risico kan vormen voor het leven van de familie R., volstaat niet om aan te tonen dat verzoekers omwille van voormeld incident op heden door de familie L. in het kader van een bloedwraak gevisieerd worden en zij hiertegen geen of onvoldoende beroep zouden kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten

5.8. De overige motieven in de bestreden beslissingen, met name omtrent de algemene socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie voor Roma in Kosovo alsook hun persoonlijke levensomstandigheden aldaar, die terecht zijn en determinerend, laten verzoekers volledig ongemoeid. Zij blijven bijgevolg gehandhaafd en worden door de Raad overgenomen.

5.9. Uit niets blijkt dat er heden in Kosovo een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen brengen geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

5.10. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst, Kosovo, in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als personen die internationale bescherming genieten in aanmerking komen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers tonen evenmin aan dat in hunnen hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van de verzoeken om internationale bescherming van verzoekers.

5.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoen

op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekers neergelegde documenten en de landeninformatie, en dat verzoekers tijdens een persoonlijk onderhoud de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken voor te leggen, dit met de hulp van een tolk Albanees en bijgestaan door hun advocaat. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan een schending van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht blijken.

5.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO